

words without boundaries

มหากาพย์แฟนตาซี ชุด มหาศึกชิงบัลลังก์ เล่มสาม
A Song of Ice and Fire

၁၂၁

ค่านานาสำนักพิมพ์

หนังสือเรื่อง *พายุดาบ* หรือ *A Storm of Swords* นี้เป็นเล่มสามของนวนิยายชุด *A Song of Ice and Fire* หรือที่ทางสำนักพิมพ์ตั้งชื่อภาษาไทยว่า *มหาศึกชิงบัลลังก์* ตามชื่อภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์ที่สร้างจากหนังสือชุดนี้

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน ผู้เขียน ตั้งใจไว้ว่าจะเขียนนวนิยายมหากาพย์แฟนตาซีชุดนี้รวมทั้งสิ้น 7 เล่ม ขณะนี้เขาเขียนเสร็จและจัดพิมพ์ออกมาแล้ว 5 เล่ม คือ

1. *A Game of Thrones* (ค.ศ. 1996)
 2. *A Clash of Kings* (ค.ศ. 1999)
 3. *A Storm of Swords* (ค.ศ. 2000)
 4. *A Feast for Crows* (ค.ศ. 2005)
 5. *A Dance with Dragons* (ค.ศ. 2011)
- ส่วน 2 เล่มสุดท้าย คือ
6. *The Winds of Winter*
 7. *A Dream of Spring*
- นั้นยังเขียนไม่เสร็จและยังไม่มีกำหนดออกจำหน่าย

สำนักพิมพ์ words ภาครัฐมีใจอย่างยิ่งที่ได้รับลิขสิทธิ์จากต่างประเทศ
สำหรับการแปลและจัดพิมพ์จำหน่ายหนังสือชุดยิ่งใหญ่ในฉบับภาษาไทย
แต่เนื่องจากหนังสือแต่ละเล่มมีความหนาบางเล่มหนากว่า 1,000
หน้า ทางสำนักพิมพ์จึงตัดสินใจแบ่งพิมพ์แต่ละเล่มออกเป็น 2 เล่ม
เพื่อความสะดวกในการอ่านและพกพา

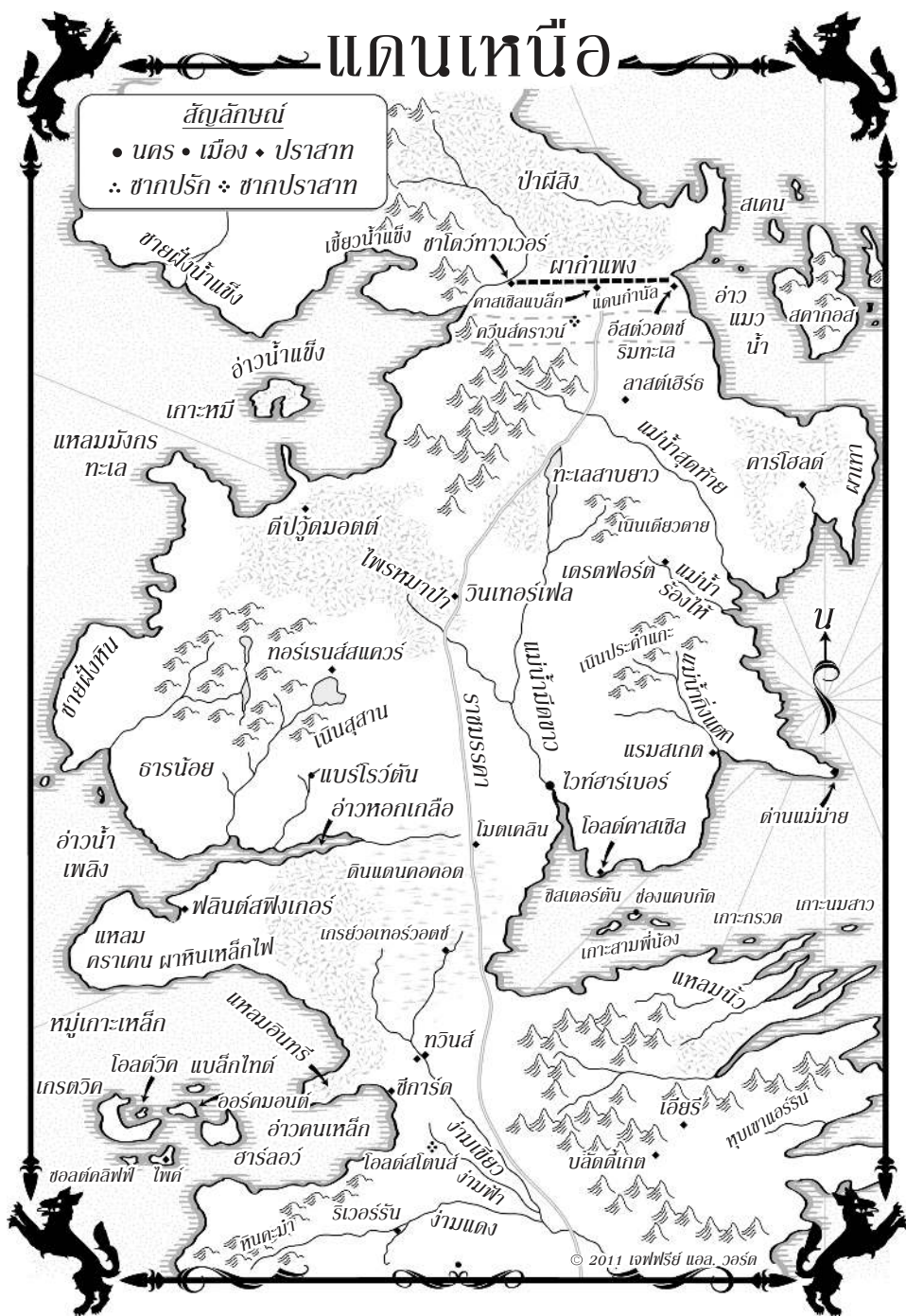
สำนักพิมพ์ words หวังว่า *ผจญภัยดาบ* เล่มสามของ *มหาศึก
ชิงบัลลังก์* นี้จะเป็นที่ถูกใจบรรดาแฟน ๆ ที่รอคอย และโปรดติดตาม
เล่มอื่นๆ ซึ่งสำนักพิมพ์จะจัดพิมพ์ตามลำดับต่อไป

words

แดนเหนือ

สัญลักษณ์

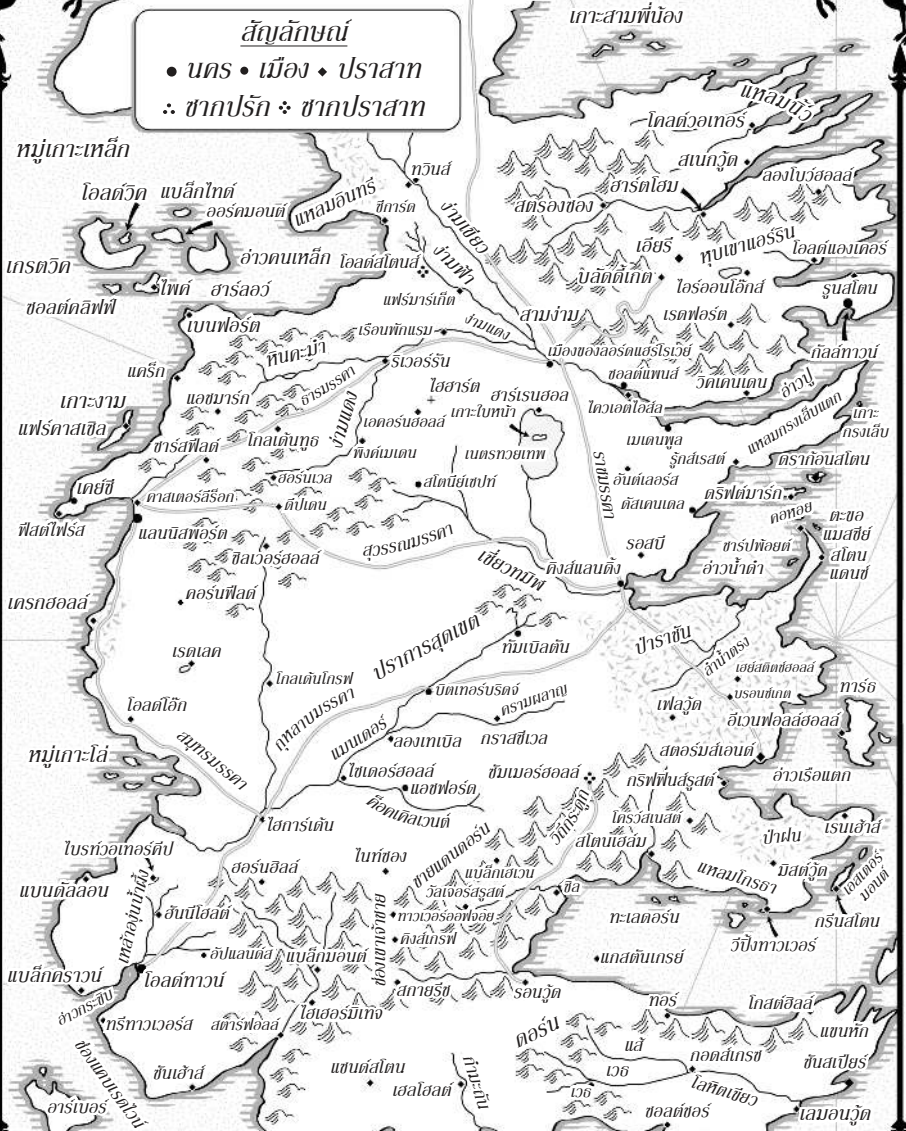
- นคร • เมือง • ปราสาท
- .. ชากปรัก ❖ ชากปราสาท

แดนใต้

สัญลักษณ์

- นคร • เมือง • ปราสาท
- ◊ ชากปรัก ◊ ชากปราสาท

นอกผา กำแพง

◆ - ปราสาท
◇ - ซากปราสาท

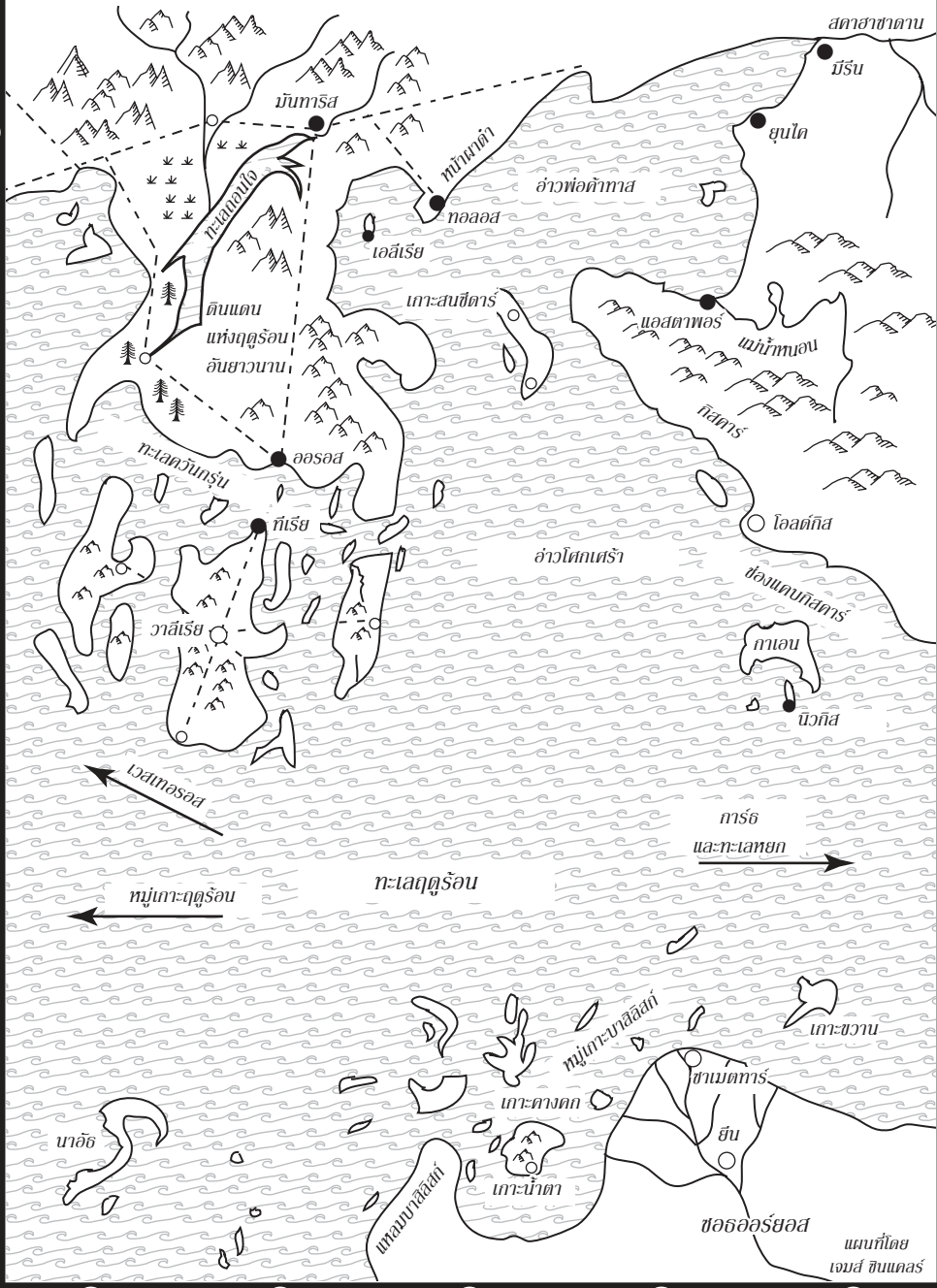
ที่มั่นของหน่วยพิทักษ์ราตรี

1. เวสต์วอตซ์ริมสะพาน
2. ซาโดว์ทาวเวอร์
3. เซนต์เนลสันแดนท์
4. เกรย์การ์ด
5. สโตนดอร์
6. ฮอร์ฟโรสตันฮิลล์
7. ไอซ์มาร์ก
8. ไนท์ฟอร์ด
9. ดีปเลค
10. ควีนส์เกต
11. คาสเซิลแบล็ก
12. โอบนซีลด์
13. วู้ดส์วอตซ์ริมสระ
14. เซเบิลฮอลล์
15. โรบ์เกต
16. ลอนแบร์โรว์
17. ทอร์ชส์
18. กรีนการ์ด
19. อีสต์วอตซ์ริมทะเล

ดินแดนแห่งฤดูหนาวอันติดกาล
(ไม่ปรากฏในแผนที่)

- - นคร
- - ชากนคร

เดเนริส

หน่วย สอดแนมชาวดอกธรากีของเธอบอกเดเนริสแล้วว่าเป็นอย่างไร แต่เธอก็อยากเห็นด้วยตาตัวเองอยู่ดี เซอร์จอร์จ มอร์มอนต์ ซีม้าฝ่าป่า ต้นเบิร์ชและไต้ขึ้นสันหินทรายลาดเอียงกับเธอ “ใกล้พอแล้วละ” เขาเตือนเธอเมื่อไปถึงยอด

เดเนริสทำให้หยุด และมองข้ามทุ่งไปยังที่ซึ่งทัพชาวยันโคขวางเส้นทางของเธอเอาไว้ เคราขาวได้สอนวิธีที่ดีที่สุดในการนับจำนวนศัตรูให้เธอแล้ว “ห้าพัน” เธอเอ่ยหลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง

“ซำกั๊วอย่างนั้น” เซอร์จอร์จชี้มือไป “พวกนักดาบรับจ้างอยู่ตรงปีกข้างเป็นพลหอกกับพลธนูบนหลังม้า พร้อมดาบกับขวานสำหรับการต่อสู้อยู่ระยะประชิด กลุ่มลูกชายรองอยู่ปีกซ้าย อีกาพายุอยู่ปีกขวา กลุ่มละร้าวหาร้อยเห็นจะได้ เห็นธงพวกนั้นไหม”

ฮาร์ปีในธงของยันโคตะคุบสแล่และปลอกคอเหล็กในกรงเล็บทั้งสองข้างแทนที่จะเป็นสายโซ่ แต่พวกนักดาบรับจ้างโบกธงของตนได้ธงของเมืองที่พวกเขาจับใ้้อยู่ ทางปีกขวาคือธงอีกลีตัวซึ่งอยู่ระหว่างธนูสายฟ้าไขว้กัน ส่วนทางปีกซ้ายคือธงดาบหัก “พวกยันโคอยู่ตรงกลางเองเลย” เดเนริสตั้งข้อสังเกต เมื่อมองจากระยะไกล นายทหารพวกนั้นก็ดูไม่ต่างไปจากทหารของแอสตาพอร์ คือสวมหมวกเกราะแวววาวทรงสูง และผ้าคลุมไหล่ซึ่งมีแผ่นทองแดงกลมๆ แววามเย็บติดอยู่ “ใช้ทหารทาสหรือเปล่าที่พวกนั้นนำทัพมา”

“ส่วนใหญ่ก็ใช่ แต่ไม่ใช่คู่ต่อกรของกลุ่มผู้ไร้มลทินหรอกนะ เป็นที่รู้จักกัน

ว่าชาวยันไคฝึกทาสร่วมเตียง มิใช่ทาสนักรบ”

“แล้วท่านคิดว่ายังงัย เราเอาชนะกองทัพนี้ได้ไหม”

“สบายมาก” เซอร์จอร์จตอบ

“แต่หาไร้การหลังเลืดไม่” เลือดมหาศาลซึมลงสู่ก้อนอิฐแห่งแอสตาพอร์
ในวันที่เมืองนั้นแตก แม้จะมีเลือดเพียงน้อยนิดที่เป็นของเธอหรือคนของเธอเอง
“เราอาจชนะศึกที่นี้ แต่เมื่อต้องเสียไพร่พลไปขนาดนั้น เรากียึดเมืองไม่ได้
อยู่ดี”

“เราสู้มเสีียงอยู่ คาลิซี แอสตาพอร์นะตายใจแล้วก็อ่อนแอ แต่ยันไค
ได้รับการเตือนล่วงหน้าแล้ว”

เดนิครุ่นคิด ทักษะของพ่อค้าทาสนั้นดูเล็กจ้อยเมื่อเทียบกับจำนวนคน
ของเธอเอง ทว่าพวกนักดาบรับจ้างก็อยู่บนหลังม้า เธอขี่ม้ากับพวกดอธรากิ
มานานเกินกว่าจะจะไม่เกิดความเคารพนับถืออย่างยิ่งยวดต่อสิ่งที่นักรบบน
หลังม้าสามารถกระทำต่อพลเดินเท้า พวกผู้ไร้มลทินอาจต้านทานทหารม้าที่พุ่ง
เข้าโจมตีได้ แต่พวกอิสรชนของข้าจะต้องถูกสังหารแน่ “พวกพ่อค้าทาสนะ
ชอบเสวนา” เธอเอ่ยขึ้น “ส่งสารไปที่ว่าข้าจะเจรจากับพวกนั้นในคืนนี้ที่กระโจม
ของข้า แล้วก็เชิญหัวหน้ากลุ่มนักดาบรับจ้างมาพบข้าด้วย แต่อย่าพร้อมกันนะ
กลุ่มอีกาพายุดอนเที่ยงวัน ส่วนลูกชายรองหลังจากนั้นสองชั่วโมง”

“ตามท่านปรารถนา” เซอร์จอร์จพูด “แต่ถ้าพวกเขาไม่มา...”

“มาสิ พวกนั้นจะสงสัยใคร่รู้อยากเห็นมังกร แล้วก็อยากฟังว่าข้าจะพูด
อะไรบ้าง ส่วนพวกที่มีสมองจะมองว่านี่คือโอกาสประเเมนกำลังของข้า” เธอชัก
นางมาลีเงินของตัวเองให้กลับหลังหัน “ข้าจะไปรอพวกนั้นที่กระโจม”

ห้องฟ้าหม่นและสายลมโหมกระพือรอต้อนรับเดนีอยู่ที่พักของเธอ คูลิก
ซึ่งจะล้อมค่ายของเธอเอาไว้ถูกขุดไปได้ครึ่งทางแล้ว ในปามีพวกผู้ไร้มลทิน
อยู่เต็มไปหมด พวกเขา กำลังตัดกิ่งต้นเบิร์ชเพื่อนำมาเหลาเป็นขวาก พวกชั้นที่
มีอาจหลับนอนในค่ายที่ไร้ปราการป้องกันใดๆ ได้ หรืออย่างน้อยนอนเทา
ก็ยืนกรานเช่นนั้น เขาอยู่ที่นั่นและดูแลความคืบหน้า เดนีหยุดม้าชั่วคราว
เพื่อพูดกับเขา “ยันไคเสริมกำลังพลเตรียมสู้ศึกแล้ว”

“ดีแท้ ฝ่าบาท คนพวกนี้กระหายเลือดนัก”

เมื่อเธอบัญชาให้กลุ่มผู้ไร้มลทินเลือกคนในกลุ่มมารับตำแหน่งนายทหาร
หนอนเทาเป็นผู้ที่ได้รับคะแนนเสียงล้นหลามให้ได้รับตำแหน่งสูงสุด เเดนจึง
มอบหมายให้เซอร์จอร์จาร์ฝึกปรี้อเขาให้รู้จักการบังคับบัญชา ตราบจนถึงบัดนี้
อัศวินผู้พลัดถิ่นได้แจ้งว่าชนที่หนุ่มผู้นี้แกร่งแต่เที่ยงตรง หัวไว ไม่รู้จักเหน็ด
จักเหนื่อย และใส่ใจรายละเอียดต่างๆอย่างไมยอมผ่อนปรนใดๆ

“นายทาสผู้ปราดเปรื่องรวบรวมกองทัพทาสมาเผชิญหน้ากับเราแล้ว”

“ทาสในย่นไคเรียนรู้วิถีแห่งเจ็ดถอนใจและสิบหกรมณีสถาน ผ่าบาท
ส่วนพวกผู้ไร้มลทินเรียนรู้วิถีแห่งสามหอก หนอนเทาของท่านหวังจะได้แสดง
ให้ประจักษ์”

หนึ่งในสิ่งแรกๆที่เดนิกระทำให้หลังจากแอสตาพอร์ล่มสลายคือยกเลิก
ธรรมเนียมการตั้งชื่อใหม่ทุกวันของพวกทาสผู้ไร้มลทิน ทาสส่วนใหญ่ที่ถูก
ปลดปล่อยเป็นอิสระได้หวนกลับไปใช้ชื่อยามแรกเกิดของตัวเอง หรืออย่างน้อย
ก็พวกที่ยังจดจำชื่อนั้นได้ ส่วนรายอื่นๆก็ตั้งชื่อให้ตัวเองใหม่ตามชื่อวีรบุรุษ
หรือทวยเทพต่างๆ หรือบางครั้งก็ชื่อคัสตราวุธ อัญมณี และแม้กระทั่ง
ดอกไม้ พวกทหารบางนายจึงลงเอยด้วยการมีชื่ออันพิลึกพิลั่นในความรู้สึก
ของเดนิ ส่วนหนอนเทานั้นใช้ชื่อหนอนเทาตามเดิม เมื่อเธอถามถึงเหตุผล
เขาก็บอกว่า “มันเป็นชื่อนาโซค ชื่อแรกเกิดของผู้นี้คือชื่อที่ถูกสาปแช่ง นั่นคือ
ชื่อที่เขามีตอนที่เขาถูกจับไปเป็นทาส แต่หนอนเทาคือชื่อที่ผู้นี้เลือกได้ในวันที่
เดเนริสตีดาวยุปลดปล่อยเขาเป็นอิสระ”

“หากเกิดการต่อสู้ปะทะกันขึ้นมา ก็ขอให้หนอนเทาได้แสดงปัญญาและ
ความมองอาจให้ประจักษ์เถิด” เเดนบอกเขา “จงไว้ชีวิตพวกทาสที่เตลิดหนึ่งหรือ
ทั้งอาวุธ ยิ่งสังหารน้อยเท่าใดก็จะมีคนเหลือมาเข้าร่วมกับเรามากยิ่งขึ้นเท่านั้น
ในภายหลัง”

“ผู้นี้จะจดจำไว้”

“ข้ารู้ ไปที่กระโจมชาตอนเที่ยงวันนะ ชาตต้องการให้เจ้าอยู่ที่นั่นกับ
นายทหารคนอื่นๆ ตอนที่ข้าเจรจากับพวกหัวหน้ากลุ่มนักดาบรับจ้าง” เเดน
กระหู่มัสสินของตนต่อไปที่ค่าย

ภายในวงเขตแดนที่พวกผู้ไร้มลทินขุดสร้าง มีแถวกระโจมผุดขึ้นมา

เป็นแถวอย่างเป็นระเบียบ โดยมีกระโจมสูงสีทองของเธอยู่ตรงกลาง ค่ายที่สองตั้งถัดจากค่ายของเธอไปไม่กี่ไมล์ โดยมีขนาดใหญ่กว่าห้าเท่า และกระจายอยู่อย่างยุ่งเหยิงไร้ระเบียบ ค่ายที่สองนี้ไร้ซึ่งคูดิน กระโจม ยามรักษาการณ์ หรือแนวพูกม้า พวกคนที่ม่ี่ม้าหรือล่อจะนอนเคียงข้างสัตว์เหล่านั้น เพราะหวั่นเกรงว่าพวกมันจะถูกขโมย ส่วนพวกแพะ แกะ และสุนัขขอดอยากก็เตร็ดเตร่อยู่ออย่างเสรีท่ามกลางกลุ่มสตรี เด็ก และคนชรา เติบป่อยให้แอสตาพอร์อยู่ในความดูแลของคณะอดีตทาส นำโดยผู้เฒ่าวัยยา ผู้ทรงวิชาและนักบวช ผู้เรื่องปัญญาทั้งสิ้น เธอคิด และเที่ยงธรรมอีกด้วย แต่กระนั้นทาสนับหมื่นๆ ก็พอใจจะติดตามเธอมายังย่นไคแทนที่จะอยู่ต่อไปในแอสตาพอร์ข้ามอบเมืองนั้นให้แล้ว แต่พวกเขาส่วนใหญ่ก็หวาดกลัวเกินกว่าจะรับมันไว้เสีย

ทัพของเหล่าอิสรชนซึ่งผสมปนเปกันหลากหลายทำให้ทัพของเธอดูเล็กล็อยไปนิดใจ แต่พวกนี้กลับเป็นภาระมากกว่าจะเป็นประโยชน์ ทุกๆ หนึ่งร้อยรายน่าจะมีหนึ่งรายที่มีลา อูฐ หรือวัวสักตัว ส่วนใหญ่พวกอาวุธซึ่งฉวยปล้นมาจากคลังแสงของพ่อค้าทาส แต่มีเพียงหนึ่งในทุกๆ สิบรายเท่านั้นที่แข็งแรงพอจะสู้รบ และไม่มีรายใดที่ได้รับการฝึกฝนมาเลย พวกเขากินผืนแผ่นดินที่เดินทางผ่านจนเหี้ยนเตียนราวกับมีฝูงตั๊กแตนอยู่ในร่องเท้าसान แต่กระนั้น เติบก็เฝ้าทำใจทอดทิ้งคนพวกนี้ตามที่เซอร์จอร์จาร์และพวกนักรบโลหิตรบเร็วได้ข้าบออกคนเหล่านั้นว่าพวกเขาเป็นอิสระแล้ว มาบัดนี้จะให้ข้าบออกได้อย่างไรเล่าว่าพวกเขาไม่มีอิสระที่จะเข้าร่วมกับข้า เธอทอดสายตามองกลุ่มควันที่ลอยขึ้นมาจากกองไฟหุงอาหารและกล้ำกลืนไม่ถอนหายใจออกมา เธออาจมีทหารเดินเท้าที่เก่งกาจที่สุดในโลกหล้า ทว่าเธอก็มีพวกที่แย่ที่สุดด้วยเช่นกัน

อาร์สตันเคราขาวยืนอยู่หน้าทางเข้ากระโจมของเธอ ขณะที่เบลวอสผู้แข็งแกร่งนั่งขัดสมาธิอยู่บนหย่อมหญ้าใกล้ๆ กำลังกินผลไม้เดือนในขาม หน้าที่ปกปักรักษาคุมครองเธอตกอยู่แก่ทั้งสองขณะเดินทัพมา ก่อนหน้านั้นเธอแต่งตั้งโจโก, อักโก และราคาโรให้เป็นไค รวมทั้งเป็นนักรบโลหิตของเธอด้วย ส่วนในตอนนั้น เธอต้องการให้ทั้งสามบัญชาการพวกดอธราที่มากกว่าจะมาคอยคุ้มกันเธอ คาลาซาร์ของเธอนั้นเล็กจ้อย ประกอบไปด้วยนักรบบนหลังม้า

ประมาณสามสิบกว่าคน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเด็กหนุ่มไร้เปียผมและชายชรา หลังค่อม แต่อย่างไรเสียนั่นก็คือทหารม้าทั้งหมดที่เธอมี และเธอก็ไม่อาจหาญไปไหนๆ โดยปราศจากพวกเขา กลุ่มผู้ไร้มลทินอาจเป็นทหารราบฝีมือดีเลิศที่สุดในปฐพี ตามที่เซอร์จอร์จกล่าวอ้าง แต่เธอก็ต้องพึ่งหน่วยสอดแนมและหน่วยล่องหน้าด้วยเช่นกัน

“พวกยัณไคหมายสูตีก” เเดนีบอกกับเคราขาวเมื่ออยู่ในกระโจม ไอร์รี และจิกวินำพรหมมาปูพื้นแล้ว ส่วนมิลซันเดก็จัดรูปหมอนก้านหนึ่งเพื่อให้อากาศอบอุ่นโตรกอนกับเรกัลกำลังหลับใหลอยู่บนกองหมอนอิง โดยขดตัวเกาะเกี่ยวกันไว้ แต่วิเซเรียนกลับกำลังเกาะอยู่บนขอบอ่างอาบน้ำว่างเปล่าของเธอ “มิลซันเด พวกยัณไคจะพูดภาษาอะไรนะ วาลิเรียรี”

“ใช่แล้ว ฝ่าบาท” เด็กน้อยพูด “ภาษาถิ่นคนละอย่างกับแอสตาพอร์ แต่ก็ใกล้เคียงพอจะเข้าใจได้ พ่อค้าทาสพวกนี้เรียกตัวเองว่านายทาสผู้ปราดเปรี๊อง”

“ปราดเปรี๊องรี” เเดนีนั่งขัดสมาธิลงบนเบาะ แล้ววิเซเรียนก็กางปีกสีขาวอมทองบินพื้บพับมาอยู่ข้างกายเธอ “แล้วเราจะได้เห็นกันว่าพวกนั้นปราดเปรี๊องเพียงใด” เธอเอ่ยพลางเกาหัวที่มีเกล็ดปกคลุมตรงบริเวณด้านหลังเขาของเจ้ามังกร

เซอร์จอร์จ มอร์มอนต์ กลับมาที่ค่ายในหนึ่งชั่วโมงให้หลัง พร้อมด้วยหัวหน้ากลุ่มอิกาพายุสามคน พวกนั้นติดขนนกสีดำบนหมวกเกราะขัดเงา และอ้างว่ามีศักดิ์และอำนาจสั่งการเท่าเทียมกันทั้งสิ้น เเดนีมองพินิจพวกเขาขณะที่ไอร์รีและจิกวรินเหล้าองุ่น เพรินดาห์ล นาเกซัน เป็นชาวกิสร่างหนา มีใบหน้ากว้างและเรือนผมสีดำที่กำลังหงอก ส่วนซัลลอร์หัวล้านมีรอยแผลเป็นบิดเบี้ยวบนแก้มซิดๆ ตามแบบฉบับชาวการ์ธ ขณะที่ดาอาริโอ นาฮาริส ดูสำรวจลั่นเหลือแม่แต่สำหรับชาวไทรอซของก็ตาม เคราของเขาถูกตัดแบ่งเป็นสามแฉกและย้อมสีน้ำเงิน อันเป็นสีเดียวกับบันยันดาและเรือนผมหยักศกที่ยาวประลงมาถึงคอเสื้อ หนวดแหลมชี้ถูกทาห้บด้วยสีทอง ส่วนเสื้อผาก็เป็นสีเหลืองในทุกๆ ระดับ ผ้าลูกไม้ฟูฟ่องสีเหลืองเนยจากมัวร์ทะเลกลั่นจากคอปกและชายแขนเสื้อ ขณะที่เสื้อแขนงุดมีเหรียญทองเหลือง

เย็บติดอยู่เป็นรูปดอกแดนดิไลออน รองเท้าบูตหนังทรงสูงมีดันทองปักประดับ
เลื้อยไล่ไปจนถึงต้นขา ถุงมือหนังกลับสีเหลืองอ่อนถูกเสียบห้อยอยู่กับเข็มขัด
ซึ่งทำจากห่วงเคลือบทอง ส่วนเล็บมือก็ทาด้วยสีน้ำเงิน

ทว่าป็นเฟรนด์อาร์ท นาคเชน นั่นเองที่เป็นกระบอกเสียงของนักดาบ
รับจ้างกลุ่มนี้ “ท่านสมควรนำทัพไว้ระเียบของท่านไปที่อื่น” เขาเอ่ย “ท่าน
ยึดแอสตาพอร์ได้เพราะการทรยศหักหลัง แต่ยันไคจะไม่เปลืองพล้าง่ายดาย
เช่นนั้นดอก”

“พวกอีกาพายุห้าร้อยคนของท่านกับกลุ่มผู้ไร้มลทินนับหมื่นของข้า”
เดเนีย “ข้าเป็นแค่เด็กสาวผู้ไม่เข้าใจวิถีแห่งศึกสงคราม แต่โอกาสที่ท่านจะชนะ
ก็ดูริบหรี่นักในสายตาข้า”

“อีกาพายุไม่ได้ยืนหยัดเพียงลำพัง” เฟรนด์อาร์ทกล่าว

“อีกาพายุไม่แม้แต่จะยืนหยัดอยู่เลยด้วยซ้ำ พวกมันโหมบิน ทันทีที่เห็น
สัญญาณฟ้าร้อง บางทีท่านควรบินหนีไปเสียเดี๋ยวนี้เลยนะ ข้าได้ยินมาว่าพวก
นักดาบรับจ้างนะขึ้นชื่อกันว่าไร้ซึ่งความภักดี ก็ความภักดีจะยังประโยชน์อันใด
แก่ท่านกันเล่า ยามที่เหล่าลูกชายรองเปลี่ยนข้างขึ้นมา”

“นั่นจะไม่เกิดขึ้นหรอก” เฟรนด์อาร์ทยืนยันกรานโดยไม่หวั่นไหว “และ
ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง นั่นก็ไม่สำคัญดอก พวกลูกชายรองนะไม่มีความหมายอะไร
อยู่แล้ว เราต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับพวกชายที่แข็งแกร่งแห่งยันไค”

“ท่านสู้รบเคียงข้างหนุ่มร่วมเตียงที่มีหอกเป็นอาวุธต่างหากเล่า” เมื่อเธอ
หันศีรษะ กระดิ่งแฝดในเปี่ยมมก็ส่งเสียงกรังกรังเบาๆ “ทันทีที่การรบ
เปิดฉากขึ้น จงอย่าคิดจะมาขอเศษขอเลยสิ่งใด แต่ถ้าร่วมมือกับข้าเสียแต่
ตอนนี้ ท่านจะยังเก็บทองที่พวกยันไคจ่ายไว้ได้ แถมยังได้รับส่วนแบ่งจาก
การปล้น อีกทั้งรางวัลก่อนนามในภายหลังอีก เมื่อข้าเข้าสู่อาณาจักรของข้าเอง
แล้วด้วย ผู้ศึกให้พวกนายทาสผู้ปราดเปรื่อง แล้วท่านจะได้รับคำตอบแทนเป็น
ความตายปะไร ท่านคิดว่ายันไคจะเปิดประตูเมืองให้ยามเมื่อพวกผู้ไร้มลทิน
ของข้าเชือดฆ่าแหล่ร่างพวกท่านอยู่ด้านล่างกำแพงรี”

“นางผู้หญิง เจ้าร้องเบะๆเหมือนลา ช่างไร้สาระสิ้นดี”

“นางผู้หญิงรี” เธอหัวเราะในลำคอ “นั่นท่านหมายจะหยามข้านั้นหรือ

ข้าคงตอกท่านกลับไปแล้ว หากข้ามองว่าท่านจะเป็นชายชาติตรี” เคนี่จ้องตากลับ “ข้าคือเดเนริสธิดาวายุแห่งตระกูลทาร์เกรียน ผู้ไม่ไหม้ไฟ มาตาแห่งมังกรคาลิซี แห่งนครบนหลังม้าของโดรโก และราชินีแห่งเจ็ดราชอาณาจักรของเวสเทอรอส”

“สิ่งที่ท่านเป็น” เพรินดาร์ล นาเกซน์ ว่า “คือนางโลมของจ้าวบนหลังม้าต่างหาก เมื่อเรากำราบท่านลงได้ ข้าจะให้ท่านเป็นแม่พันธุ์ม้าของข้าซะ”

เบลวอสผู้แข็งแกร่งชักอาวุธหี้ออกมา “เบลวอสผู้แข็งแกร่งจะนำลั่นอัปลักษณ์นั้นมาให้ราชินีน้อย หากนางต้องการ”

“ไม่ต้องหอรอก เบลวอส ข้ารับปากไว้ว่าจะให้ความปลอดภัยแก่ชายเหล่านี้” เธอคลี่ยิ้ม “บอกข้าทีสิ พวกอีกาพายุเป็นทาสหรือคนเสรีกันแน่”

“เราคือภราดาแห่งอิสรชน” ซัลลอร์ประกาศ

“ดี” เคนี่ยื่นขึ้น “ถ้าเช่นนั้นจงกลับไปบอกพี่น้องของท่านในสิ่งที่ข้าบอก บางทีบางคนในนั้นอาจจะยอมเสพทองคำและความรุ่งโรจน์มากกว่าความตายก็ได้ ข้าต้องการคำตอบวันพรุ่งนี้”

หัวหน้ากลุ่มอีกาพายุผุดลุกขึ้นโดยพร้อมเพรียงกัน “คำตอบของพวกเราคือไม่” เพรินดาร์ล นาเกซน์ พุด แล้วพรรคพวกก็ตามเขาออกจากกระโจม... ทว่าดาอาร์โอ นาฮาริส เหลือบมองกลับมาขณะเดินออกไป แล้วค้อมศีรษะอำลาอย่างสุภาพ

สองชั่วโมงถัดจากนั้น ผู้บัญชาการแห่งกลุ่มลูกชายรองก็มาถึงเพียงลำพัง ปรากฏว่าเขาเป็นชาวบราวอสสร้างสูงใหญ่ ผู้มีดวงตาสีเขียวจางและเคราครีมนีสีทองอมแดง ซึ่งยาวเพื่อยลงมาเกือบถึงเขมขัด เขามีนามว่าเมโร แต่เรียกตนเองว่าบุตรนอกสมรสแห่งไททัน

เมโรกระดกเหล้าอุ่นดื่มทันที เขาเอาหลังมือป้ายเช็ดปาก แล้วจึงชำเลืองมองเคนี่ “ข้าว่าข้าเคยนอนกับน้องสาวฝาแฝดของท่านในเรือนหฤทธรรชที่บ้านเกิดข้านะ หรือว่าจะเป็นตัวท่านเองกันแน่ล่ะนี่”

“ข้าคิดว่าไม่ใช่ตอก เป็นข้าจะต้องจดจำบุรุษผู้เลิศเลอเยี่ยงนี้ได้แน่ ข้าไม่กังขาเลย”

“ใช่แล้ว ข้าก็ว่าฉัน ไม่มีหญิงนางใดลืมนบุตรนอกสมรสแห่งไททันไปได้

หรรษา” ชายชาวบราวอสยื่นจอกเหล้าองุ่นไปหาจิกวี “ทำไมท่านไม่เปลี่ยนผ้า
ออกแล้วมานั่งบนตักข้าเสียล่ะ หากท่านทำให้ข้าเพลิดเพลิน ข้าอาจจะยอมยก
พวกเหล่าลูกชายรองให้มาอยู่ฝั่งท่านก็ได้นะ”

“หากท่านยอมยกพวกเหล่าลูกชายรองมาอยู่ฝั่งข้า ข้าอาจจะไม่จับ
ท่านตัดไขก็ได้”

ชายร่างใหญ่หัวเราะออกมา “แม่หนูน้อย หญิงอีกนางหนึ่งเคยพยายาม
กัดไขด้วยฟันของนาง ตอนนั้นนางนั้นไม่มีฟันเหลือสักซี่แล้ว ส่วนดาบของข้า
ยังคงทั้งยาวทั้งหนาเหมือนเดิม จะให้ข้าชักมันออกมาให้ดูไหม”

“ไม่จำเป็นดอก หลังจากที่ชั้นที่ของข้าเคียนมันออกมา ข้าค่อยตรวจดู
ตามใจชอบก็ได้” เดนิจิบเหล้าองุ่นอีกหนึ่ง “ท่านพูดถูกที่ว่าข้าเป็นแค่สาวน้อย
ผู้ไม่รู้วิธีแห่งศึกสงคราม ไหนอธิบายให้ข้าฟังทีซิว่าท่านตั้งใจจะเอาชนะทัพบ
ผู้ไร้มลทินหมื่นคนด้วยกำลังคนห้าร้อยของท่านได้อย่างไร แม้ว่าข้าจะอ่อนหัด
ไร้เดียงสา แต่โอกาสที่ท่านจะชนะก็ดูริบหรี่นักในสายตาข้า”

“เหล่าลูกชายรองเคยเผชิญสถานการณ์ที่เสียเปรียบกว่านี้มาแล้วแต่ยัง
ชนะ”

“เหล่าลูกชายรองเคยเผชิญสถานการณ์ที่เสียเปรียบกว่านี้มาแล้วและ
วิ่งหนี ที่โคฮอร์โง เมื่อกลุ่มสามพันยืนหยัดต่อสู้ หรือท่านจะปฏิเสธ”

“นั่นมันหลายปีติดกันมาแล้ว ก่อนที่กลุ่มลูกชายรองจะมีบุตรนอกสมรส
แห่งไททันเป็นผู้นำ”

“ถ้าอย่างนั้นพวกเขาก็ได้รับความกล้าหาญมาจากท่านสินะ” เดนิหันไปหา
เซอร์จอร์จ “เมื่อมีการเปิดศึก จงสังหารผู้นี้เป็นรายแรก”

อัคควินพลัดถิ่นคลีเยี่ยม “ด้วยความยินดี ฝ่าบาท”

“แต่ก็แน่นอน” เธอพูดกับเมโร “ท่านจะหนีไปอีกก็ได้ เราไม่รังเกียจท่านไว้ดอก
รับทองจากยันไคแล้วไปเสีย”

“หากท่านเคยเห็นไททันแห่งบราวอสมาก่อนนะ เด็กหญิงเ๊ย ท่านจะรู้ว่า
มันไม่มีทางให้หนีหรรษา”

“ถ้าเช่นนั้นก็จะอยู่ต่อ และสู้ให้ข้าสิ”

“จริงอยู่ว่าท่านควรค่าจะสู้ให้” ชายชาวบราวอสว่า “และข้าก็ยินดียอม

ให้ท่านจับดาบของข้าด้วยหากข้าทำตามอำเภอใจได้ แต่ข้ารับเหรียญมาจากพวกยันโคและเอ่ยคำสัจย์อันศักดิ์สิทธิ์แล้ว”

“เหรียญนั้นนำไปคืนได้” เธอบอก “ข้าจะจ่ายให้ท่านเท่ากันและมากกว่านั้นด้วย ข้ามีเมืองอื่นๆที่จะไปพิชิต แล้วยังราชอาณาจักรทั้งปวงที่กำลังรอคอยข้าอยู่ห่างออกไปครึ่งโลก จงรับใช้ข้าด้วยความรักดี แล้วเหล่าลูกชายรองจะไม่ต้องการหานายจ้างที่ไหนอีกเลย”

ชายชาวบราวอสตึงกระดูกเคราแดงครีမ်ของตน “จ่ายให้เท่ากันและมากกว่านั้น และอาจจะแถมจับสลักฟอตด้วยนะ หรือจะมากกว่าจับก็ได้ สำหรับบุรุษผู้เลอโฉมเช่นข้าแล้ว”

“ก็อาจจะ”

“ข้าอยากจะได้ลิ้มรสลิ้นของท่าน ข้าว่า”

เธอสัมผัสได้ถึงโทสะของเซอร์จอราร์ เจ้าหมิดำของข้าไม่ชอบให้คุยเรื่องจูบ “คืนนี้ท่านจงครุ่นคิดถึงสิ่งที่ข้าพูด ท่านจะให้คำตอบข้าในวันพรุ่งนี้ได้หรือไม่”

“ได้สิ” บุตรนอกสมรสแห่งไททันนึกยิ้ม “นี่ข้าเอาเหล้าอุ่นขึ้นดีนี่กลับไปให้ลูกน้องข้าสักเหยือกจะได้ไหม”

“ทั้งถังเลยก็ยังได้ ข้าได้มาจากห้องใต้ดินของนายผู้ประเสริฐแห่งแอสตาพอร์ ข้ามีอยู่เต็มเกวียนหลายเล่มทีเดียว”

“อย่างนั้นก็ให้ข้าสักเกวียน เป็นสินน้ำใจปะไร”

“ความกระหายของท่านช่างใหญ่โตนัก”

“ข้าใหญ่ไปหมดทุกส่วนนั่นละ และก็มีพี่น้องมากมายด้วย บุตรนอกสมรสแห่งไททันไม่ดื่มตามลำพังดอก คาลิซี”

“เอาไปทั้งเกวียนเลย หากท่านสัญญาว่าจะดื่มอำนวยพรให้แก่สุขภาพของข้า”

“ตกลง!” เขาเปล่งเสียง “และตกลง และตกลง! เราจะดื่มอำนวยพรให้ท่านสามครั้ง และนำคำตอบมามอบให้ท่านเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น”

แต่เมื่อเมโรจากไป อาร์สตันเคราขาวก็เอ่ยขึ้น “เจ้านั่นขึ้นชื่อว่าชั่วช้านัก แม้แต่ในเวสเทรอสก็ตามที อย่าให้กิริยาทำทางมันหลอกลวงได้ละ ผ่าบาท

มันจะดีมีอำนาจพรให้แก้สุขภาพของท่านสามครั้งในคืนนี้ แล้วก็จะมีขึ้นท่านในวันพรุ่ง”

“คราวนี้ผู้เฒ่าพูดถูก” เซอร์จอร์จกล่าว “เหล่าลูกชายรองเป็นกลุ่มสหายเก่าแก่ และหาไร้ซึ่งความอาจหาญไม่ แต่ภายใต้การนำของเมโร พวกเขาได้แปรเปลี่ยนไปจนแทบจะเลวร้ายพอๆ กับเหล่าสหายผู้กล้าแล้ว เจ้านั้นเป็นตัวอันตรายทั้งต่อนายจ้ำงและศัตรูของมันเป็นเอง เพราะเหตุนี้ท่านจึงเชื่อมั่นที่นี่ ไม่มีเมืองอิสระเมืองไหนจะว่าจ้ำงมันอีกแล้ว”

“ชื่อเสียงของเขาไม่ใช่สิ่งที่ซื้อขายได้ มันห้ำหั่นตัวมันต่างหาก แล้วพวกอีกาพายุล่ะ พวกจะมีหวังบ้างไหม”

“ไม่” เซอร์จอร์จตอบหัวนๆ “เจ้าเพรินดาร์ลเป็นชาวกิสโดยสายเลือด เขาจะมีญาติพี่น้องอยู่ในแอสตาพอร์”

“น่าเสียดายนัก เอาละ บางทีเราอาจจะไม่ต้องสู้รบก็ได้นะ มารอฟังกันเถอะว่าพวกยันไคจะอย่างไร”

คณะผู้แทนจากยันไคมาถึงขณะที่อาทิตย์กำลังลับฟ้า ประกอบด้วยชายห้าสิบคนบนหลังอาของอาสตีดำและอีกหนึ่งคนบนหลังอูฐสีขาวตัวใหญ่ หมวกเกราะของพวกนั้นสูงยาวกว่าขนาดศีรษะถึงสองเท่า เพื่อกันมิให้มันบดบี้ทับผมลงน้ำมันใต้หมวกที่ขมวดบิดม้วนและเป็นแท่งสูง กับรูปทรงฟิลิกพิลัน พวกนั้นย่อมกระโปรงและเสื้อตัวยาวผ้าลินินเป็นสีเหลืองเข้ม และเย็บแผ่นทองแดงรูปกลมติดกับผ้าคลุมไหล่

ชายบนอูฐขาวเรียกตนเองว่าราชัน โมเอราช เขามีร่างเพรียวและแกร่ง มีรอยยิ้มขาวกระจ่างแจกเช่นเดียวกับที่คราชนิสเคยมี จนกระทั่งโดโรโกพ่นไฟเผาใบหน้านั้น เรือนผมของเขาถูกมัดบิดเป็นรูปเขาญิคอร์นซึ่งยื่นออกมาจากหน้าผาก ไทการของเขาขลิบชายด้วยผ้าลูกไม้สีทองจากมัวร์ “ยันไคนั้นเก่าแก่และรุ่งโรจน์ เป็นราชินีแห่งมวลหมู่อานี” เขาเอ่ยขึ้นเมื่อเดนิตันรับเขาเข้ามาในกระโจม “กำแพงของเราแข็งแกร่ง ผู้สูงศักดิ์ของเรามาจากภูมิจุดร้าย ชาวบ้านของเรามิหวาดหวั่นต่อสิ่งใด สายโลหิตของเราสืบทอดมาจากกิสโบราณ ซึ่งเป็นจักรวรรดิที่อยู่มายาวนานแล้วตอนที่วาลีเรียยังเป็นเพียงทารกร้องไห้จำเท่านั้น ท่านฉลาดแล้วที่นั่นลงและเจรจา คาลิซี ท่านเอาชนะที่นี่

ไม่ได้ง่าย ๆ แน่”

“ดีสิ พวกผู้ไร้มลทินของข้าจะชอบใจที่ได้ออกแรงสู้สักหน่อย” เธอมองไปยังหนอนเทา ผู้ซึ่งพยักหน้ารับ

กราชตันวางท้ายักไหล่เต็มที่ “หากท่านกระหายอยากให้มีการหลังเลียดก็ยอมได้ มีคนบอกข้าว่าท่านปลดปล่อยพวกชั้นที่แล้ว อีสราภานะมีความหมายต่อกลุ่มผู้ไร้มลทินพอๆ กับหมวกมีความหมายกับปลาแฮ็ดดอก” เขาคลี่ยัมให้หนอนเทา แต่ชั้นที่ผู้้นั้นดูเหมือนเป็นแท่งหินเสียมากกว่า “พวกที่รอดตาย เราจะใช้เป็นทาสอีกครั้ง และจะใช้ให้ไปยึดแอสตาพอร์กลับมาจากพวกไร่ระเบียบนั่น เราจะจับท่านเป็นทาสด้วย เรื่องนั้นนะไม่ต้องสงสัยเลย มีเรือนทรกรรมอยู่ในลิสแล้วก็ไทรอชที่พวกผู้ชายจะยอมจ่ายเงินก้อนงามเพื่อนอนกับทาร์แกเรียนคนสุดท้าย”

“ดีจริงเชียวที่ท่านรู้ว่าข้าเป็นใคร” เคนี่เอ่ยเสียงนุ่ม

“ข้าภูมิใจในความรู้อันเกี่ยวกับพวกตะวันตกป่าเถื่อนไร้สมอง” กราชตันยกมือทั้งสองแบออกเพื่อแสดงอาการประนีประนอม “แต่ก็นะ ทำไมเราต้องพูดจาก้าวร้าวเช่นนั้นใส่กันด้วยเล่า จริงอยู่ที่ท่านย้ายแอสตาพอร์อย่างอำมหิตโหดร้าย แต่เราынไคเป็นพวกไม่ถือโทษโกรธเคืองใครอยู่แล้ว ท่านไม่ได้มีเรื่องกับเรานะ ฝ่าบาท ท่านจะบั่นทอนกำลังทัพของตัวเองตีกำแพงอันแข็งแกร่งของเราไปทำไม ในเมื่อท่านจำเป็นต้องใช้กำลังพลทุกๆ คนเพื่อชิงบัลลังก์ของบิดาท่านในเวสต์ฮอร์สอันไกลโพ้นกลับคืนมา ยынไคปรารภนาแต่เพียงให้ความบากบั่นพยายามของท่านประสบผลสำเร็จ และเพื่อพิสูจน์ความจริงในข้อนั้น ข้าได้นำของกำนัลมาให้ด้วย” เขาปรบมือ แล้วผู้ติดตามสองคนก็ก้าวมาข้างหน้า พร้อมกับแบกหีบไม้ซีดาร์ใบหนักหุ้มสำริดและทองคำมา พวกนั้นวางหีบลงแทบเท้าเธอ “ทองคำห้าหมื่นเหรียญ” กราชตันบอกเรียบๆ “เป็นของท่าน ในฐานะสัญลักษณ์แห่งมิตรภาพจากเหล่านายทาสผู้ปรารถนาเรื่องแห่งยынไค ทองคำที่มอบให้ด้วยความเต็มใจย่อมต้องดีกว่าการปล้นที่เลกมาด้วยเลือดเป็นแน่ หรือมิใช่ ข้าขอกล่าวแก่ท่าน เคนี่เรสทาร์แกเรียน จงรับหีบนี้แล้วจงไปเสียเถอะ”

เคนี่ใช้เท้าเล็กๆ ของเธอซึ่งสวมรองเท้าแตะอยู่ดันฝ่าหีบเปิดออก ในนั้น

มีเหรียญทองอยู่แน่นอนชนิดดังที่ตัวแทนบอกไว้ เธอคว้าเหรียญขึ้นมาเติมกำมือ แล้วปล่อยให้มันไหลลอดผ่านนิ้วมือไป เหรียญพวกนั้นสว่างไสวขณะพลิกตกลง ส่วนใหญ่เป็นเหรียญผลิตขึ้นใหม่ ด้านหนึ่งเป็นรูปพีระมิดชั้นบันได อีกด้านเป็นฮาร์ปีแห่งกิส “ช่างงดงามนัก ข้าสงสัยจริงว่าจะเจอหีบเช่นนี้อีกมากมายแค่ไหน ยามเมื่อข้ายึดเมืองของท่านแล้ว”

เขาหัวเราะหึๆ “ไม่เลย เพราะท่านจะไม่มีวันยึดได้แน่”

“ข้ามีของกำนัลให้ท่านเช่นกัน” เธอปิดหีบดังปัง “สามวัน ในเช้าวันที่สาม จงส่งทาสของท่านออกมา ทั้งหมดเลย ชาย หญิง และเด็กทุกคนจะได้รับอาวุธ กับอาหาร เสื้อผ้า เหรียญเงิน และสิ่งของต่างๆ มากเท่าที่พวกเขาจะขนไหว พวกเขาจะได้รับอนุญาตให้เลือกเอาตามใจชอบจากคลังสมบัติของเจ้านายของตน เพื่อเป็นค่าตอบแทนที่พวกเขาเป็นข้ารับใช้มานานหลายปี เมื่อทาสทั้งหมดเดินทางออกมาแล้ว ท่านจงเปิดประตูเมือง และยอมให้กลุ่มผู้ไร้มลทินของข้าเข้าไปตรวจค้นเมืองเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีทาสรายใดถูกจองจำอยู่อีก หากท่านทำเช่นนั้น ยันไคจะไม่ถูกเผาราบหรือปล้นชิงทรัพย์ และคนของท่านก็จะไม่ถูกย่ำยี พวกนายทาสผู้ปราดเปรื่องจะได้รับความสงบสุขตามที่ปรารถนา และจะพิสูจน์ว่าตนเองเป็นคนปราดเปรื่องอย่างแท้จริง ท่านจะว่าอย่างไรล่ะ”

“ข้าว่า ท่านน่าจะไปอยู่แล้ว”

“จันรี” เดนียักไหล่ และเอ่ยว่า “ตราคาริส”

พวกมังกรขานรับ เรกัลส่งเสียง ฟ่อ และปล่อยกลุ่มควันออกมา วิเชียรเงื้อมปากดังฉับ ส่วนโดรคอนก็พ่นเปลวไฟสีดำแถมแดงบิดเป็นเกลียวออกมา มันแตะถูก *โทการ์* ซึ่งคลุมกายของกราซตันไว้ แล้วผ้าไหมก็ติดไฟขึ้นมาในชั่วเสี้ยววินาที เหรียญทองคำหล่นกระจายลงบนผืนพรมเมื่อตัวแทนผู้นั้นสะบัดดูตีบ พลังแผดเสียงก่นด่าและตีแขนฟับๆ จนกระทั่งเขาสาดน้ำเหยือกหนึ่งใส่เขาเพื่อดับไฟ “ท่านสาบานแล้วว่าข้าจะปลอดภัย!” ตัวแทนยันไคตะโกนลั่น

“นี่ชาวยันไคทุกคนคร่ำครวญแบบนี้กับแค่ *โทการ์* ใหม่นี้ฟรี ข้าจะซื้อผืนไหมให้ก็ได้...หากท่านส่งทาสออกมาภายในสามวันนี้ ไม่อย่างนั้น โดรคอน

จะมอบจุมพิตอันร้อนระอุกว่านั้นให้แก่ท่าน” เธอเย็นจมูก “ท่านฉีรดตัวเองนี้ จงนำทองของท่านกลับไป แล้วแจ้งสารของข้าต่อเหล่านายทาสผู้ปราศเบื่องเห็ด”

กราซตัน โมเอราซ ชีวี่ไล่เธอ “แล้วท่านจะเสียใจที่อวดดีเช่นนี้ นางโลม จิ้งจกตัวน้อยพวกนั้นจะคอยดูแลท่านให้ปลอดภัยไม่ได้หรอก จำคำข้าไว้เลย เราจะยังทำธนูไปทั่วห้องฟ้าหากพวกมันเข้ามาใกล้ขึ้นไคในระยะหนึ่งโยชน์ ท่าน นี่คือการสังหารมังกรสักตัวนะยากนักหนารึไง”

“ก็ยากกว่าการสังหารนายทาสสักรายแล้วกัน สามวัน กราซตัน จงไป บอกพวกนั้น เมื่อสิ้นวันที่สาม ข้าจะเข้าไปอยู่ในยันไค ไม่ว่าท่านจะเปิดประตู เมืองให้หรือไม่ก็ตาม”

กว่าพวกยันไคจะออกจากค่ายของเธอไปก็มีดสนิทแล้ว คินนั้นดูท่าจะ มีดหม่น ไร้ดวงจันทร์และหมู่ดาว โดยมีสายลมเย็นขึ้นพัดมาจากทิศตะวันตก ช่างเป็นคืนมืดมิดอย่างเหมาะเจาะนัก เเดนนี่ก กองไฟลุกโชนอยู่รอบกายเธอ เป็นดั่งหมู่ดาวสีส้มดวงเล็กๆกระจัดกระจายไปทั่วเนินเขาและทุ่งหญ้า “เซอร์ จอราห์” เธอเอ่ย “ช่วยเรียกพวกนักรบโลหิตของข้ามาที” เเดนนี้่งลงบนกอง หมอนอิงเพื่อรอพวกนั้น โดยมีเหล่ามังกรอยู่ใกล้ๆ เมื่อพวกเขาารวมตัว กันแล้ว เธอจึงพูดขึ้น “หนึ่งชั่วโมงหลังเที่ยงคืนก็านะเพียงพอนะ”

“ขอรับ คาลิซี” ราคาโรกล่าว “เพียงพอสำหรับอะไร”

“สำหรับให้เราเข้าโจมตี”

เซอร์จอราห์ มอร์มอนต์ ทำหน้าบึ้ง “ท่านบอกพวกนักดาบรับจ้าง...”

“...ว่าข้าต้องการคำตอบในวันพรุ่งนี้ ข้าไม่ได้สัญญาอะไรเกี่ยวกับคืนนี้ สักหน่อย พวกอีกาพายุจะต้องกำลังถกเถียงกันถึงข้อเสนองของข้า พวกลูกชาย รองจะตี้มเหล่าอู่นที่ข้าให้เมโรไปจนเมามาย ส่วนพวกยันไคก็เชื่อว่าตัวเอง มีเวลาอีกสามวัน เราจะจัดการพวกนั้นโดยใช้ความมืดอำพรางกาย”

“พวกนั้นมีหน่วยสอดแนมจับตาอยู่แน่นอน”

“และในความมืดเช่นนี้ พวกมันจะเห็นเพียงกองไฟนับร้อยๆ ลูกโชน อยู่ในค่าย” เเดนบอ “ถ้าพวกมันจะมองเห็นอะไรได้สัก”

“คาลิซี” โจโกเอ่ย “ข้าจะจัดการกับพวกหน่วยสอดแนมเอง พวกนั้น มีไชนักรบบนหลังม้า แค้ข้าทาสบนหลังม้าเท่านั้น”

“ใช่แล้ว” เธอเห็นด้วย “ข้าคิดว่าเราควรโจมตีจากสามทาง หนอนเทา พวกผู้ไร้มลทินของเจ้าจะโจมตีจากปีกซ้ายและขวา ส่วนพวก โคของข้าจะยกทัพมาเป็นรูปหลุมเพื่อโจมตีผากลาง พวกทหารทาสไม่มีทางยับยั้งต้านทานชาวดอธราคิบนหลังม้าได้อยู่แล้ว” เธอคลี่ยิ้ม “แน่นอนว่าข้าเป็นเพียงเด็กสาวผู้แทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับการศึกสงคราม พวกเจ้ามีความคิดเห็นอย่างไรกันบ้างเล่า เหล่านายข้า”

“ข้าคิดว่าท่านเป็นน้องสาวของเรา ทาร์แกเรียน” เซอร์จอร์จเอ่ยพร้อมรอยยิ้มเผื่อนๆ

“ใช่” อาร์สตันเคราชาวเอ่ย “และเป็นราชินีด้วย”

การวางแผนลงรายละเอียดทั้งหมดใช้เวลาาร่วมหนึ่งชั่วโมง ช่วงเวลาอันตรายที่สุดเริ่มขึ้นในตอนนั้นละ เดนิคิต เมื่อบรรดาผู้นำหมู่เหล่าของเธอจากไปเพื่อออกคำสั่งต่างๆ เธอได้แต่ภาวนาว่าความมืดมิดแห่งราตรีจะช่วยอำพรางการเตรียมการจากสายตาของศัตรูได้

เมื่ออย่างใกล้เที่ยงคืน เธอก็ต้องตกใจเมื่อเซอร์จอร์จที่พรวดพราดผ่านเบลออสผู้แข็งแกร่งเข้ามา “พวกผู้ไร้มลทินจับนักดาบรับจ้างได้คนหนึ่ง ตอนที่มันพยายามลอบเข้ามาในค่ายเรา”

“สายลับรี” นั่นทำให้เธอหวาดกลัวขึ้นมา หากพวกเขาจับได้รายหนึ่งแล้วยังมีรายอื่นอีกมากมายแค่ไหนกันที่อาจเล็ดลอดไปได้

“มันอ้างว่านำของกำนัลมาให้ ไฉนหน่าเงี้ยวเหลือองผมสิน้าเงินนั้นนะ”

ดาอาร์โอ นาฮาริส “ผู้นั้นเอง ถ้างั้นข้าก็อยากฟังเขาหน่อย”

เมื่ออัศวินพลัดถิ่นนำตัวเขามา เธอก็ถามตัวเองว่าเคยมีชายสองคนที่แตกต่างกันสุดซึ้งไปกว่านี้อีกไหม ชายชาวไทรอซนั้นชาวผ่องขณะที่เซอร์จอร์จดำคล้ำ เขามีรั้งระหงขณะที่อัศวินบีกบิน เขามีเรือนผมยาวดงามขณะที่อีกฝ่ายเริ่มศีรษะล้าน อีกทั้งผิวพรรณของเขาก็เรียบเนียนขณะที่มอร์มอนต์มีขนดกครึ้ม อัศวินของเธอแต่งกายเรียบๆ ขณะที่อีกฝ่ายแต่งองค์ทรงเครื่องเสียจนนกยูงยังดูจืดชืดไปเสียสนิท ทว่าสำหรับการมาเยือนในครั้งนี้ เขาได้สวมผ้าคลุมไหล่หนาหนักสีดำทับเครื่องแต่งกายหรูหราสีเหลืองสดไว้ เขาสะพายถุงผ้ากระสอบหนักๆ ไว้บนไหล่ข้างหนึ่งด้วย

“คาลิซี” เขาร้องเรียก “ข้านำของกำนันมาให้พร้อมกับชาวอันนาอินดี กลุ่มอิกพาญเป็นของท่านแล้ว” ฟันสีทองซี่หนึ่งเป็นประกายวาวอยู่ในปากเมื่อเขาคลี้อยออกมา “และดาอาร์โอ นาฮาริส ก็เช่นกัน!”

เดนิกลางแคลงใจ หากชายชาวไทรอซผู้นี้ลอบเข้ามาสืบข่าว คำประกาศนี้อาจเป็นเพียงแผนการเอือกสุดท้ายที่จะรักษาหัวตัวเองไว้ก็ได้ “แล้วเพรินดาร์ล นาเกชน์ กับซัลลอร์ว่อย่างไรบ้างล่ะ”

“กีนิดหน้อย” ดาอาร์โอคว้าปากถุงลง แล้วศีรษะของซัลลอร์หัวล้านกับเพรินดาร์ล นาเกชน์ ก็หล่นกลิ้งลงบนพรมของเธอ “ของกำนันจากข้าแต่ราชินีแห่งมังกร”

วิเซเรียนดมเลือดที่ไหลซึมออกมาจากลำคอของเพรินดาร์ล แล้วฟันเปลวเพลิงเป็นสายสีไอบีบนหน้าชายผู้สิ้นชีพรายนั้นเข้าไปเต็มๆ แก้มซีดเผือดไร้เลือดนั้นดำเกรียมพุดงขึ้นมา เมื่อได้กลิ่นเนื้อถูกย่าง โดรคอนและเรกัลก็ขยับยุกยิก

“ฝีมือท่านรี” เดนิถามขณะรู้สึกคลื่นเหียนขึ้นมา

“มิใช่ใครอื่น” หากพวกมังกรของเธอทำให้ดาอาร์โอ นาฮาริส เสียขวัญ เขาก็ซ่อนความรู้สึกได้อย่างดี เขาจะไม่ยี่หระต่อพวกมังกร รวากับพวกมันเป็นแค่ลูกแมวน้อยสามตัวที่กำลังเล่นกับหนูเท่านั้น

“เพราะอะไรกัน”

“เพราะท่านเลอโฉมยิ่งนัก” มือของเขาใหญ่โตแข็งแรง และยังมีบางอย่างในดวงตาสีฟ้าจุดด้นและจมูกงุ้มงออย่างย่งนั้น ซึ่งบอกเป็นนัยถึงความเหี้ยมเกรียมแห่งนกกล้าเหยื่ออันเก่งกาจ “เพรินดาร์ลพุดมากแต่มีสารแน้อยนิด” แม้เครื่องแต่งกายของเขาจะหรุหราฟู่ฟ่า แต่ก็เผชิญอะไรมาอย่างโชกโชน ร่องเท้าบุตของเขามีรอยต่างของคราบเกลือ สีที่ทาบบนเล็บมือแหงววิน ผ้าลูกไม้เป็นแประอะไรไค เธอยังมองเห็นด้วยว่าชายผ้าคลุมไหล่ของเขาหลุดลุ่ยแล้ว “ส่วนซัลลอร์ก็ชอบแคะจมูกราวกับขี้มูกของเขาเป็นทองอย่างนั้นแหละ” เขายืนเอามือไขว่กันตรงข้อ ผ้ามีวาวพักอยู่บนปุ่มปลายด้ามอาวุธทั้งสองของตัวเอง อันได้แก่ อาราคห์ ของชาวดอกธราภิบนสะโปกซ้าย และดาบสั้นของชาวมีร์บนสะโปกขวา ด้ามดาบทองทั้งสองทำเป็นรูปสตรีเปลือยเปล่าเฝ้ายวนเข้าคู่กัน

“ท่านเชี่ยวชาญการใช้ดาบเล่มงามพวกนั้นรี” เดนีถาม

“เพรีนดาห์ลกับซัลลอร์คังจะบอกท่านเช่นนั้น หากคนตายพูดได้ละก็ ข้าถือว่าตัวเองไม่ได้ใช้ชีวิตหากวันใดมิได้รับเกียรติ สังหารศัตรู และกินอาหาร อันโอชะ...และคืนวันที่ข้าได้ใช้ชีวิตเช่นนั้นก็มีมากมายเหลือคณานับเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า ข้าทำให้การสังหารเป็นสิ่งอันงดงาม พวกนักกายกรรมและนักระบำไฟจำนวนมากต่างโหยให้อ้อนวอนต่อทวยเทพ ขอให้ตัวเองว่องไวได้สักครั้งของข้า และมีท่วงท่าอันงามสง่าได้สักเสี้ยว ข้าก็อยากจะบอกรายชื่อคนทั้งหมดที่ข้าปลิดชีพไปแก่ท่านอยู่หรงก แต่กว่าจะร่ายจบ มังกรของท่านก็คงเติบโตเท่าปราสาท กำแพงของยันไคคงพังครืนเป็นผุยผงสีเหลือง และฤดูหนาวก็จะมาถึงและจากไป และหวนกลับมาอีก”

เดนีหัวเราะออกมา เธอชอบใจคำคุยโม้อวดที่เธอเห็นในตัวของดาอาร์โอนาสทิส ผู้นี้ “ซักดาบของท่านออกมาแล้วสาบานว่าจะรับใช้ข้าสิ”

ภายในชั่วพริบตา อวราคห์ของดาอาร์โอก็หลุดออกจากฝัก การยอมศิโรราบของเขานั้นเลยเถิดเกินพอดีไม่ต่างจากแถมม่ออื่นๆในตัวเขาเลย เขามอบลงเต็มทีเสียจนใบหน้าลดต่ำลงแทบเท้าของเธอ “ดาบของข้าเป็นของท่าน ชีวิตของข้าเป็นของท่าน ความจงรักภักดีของข้าก็เป็นของท่าน โลหิต ร่างกาย และบทลำนําของข้าล้วนเป็นของท่านทั้งสิ้น ข้าขอมีชีวิตอยู่หรือสิ้นชีพลงตามบัญชาของท่าน ราชนิผู้เลอโฉม”

“ถ้าเช่นนั้นก็จงมีชีวิตอยู่” เดนีเอ่ย “แล้วสู้เพื่อข้าในคืนนี้”

“นั่นอาจไม่ฉลาดนัก ราชนิของข้า” เซอร์จอร์ห์จ้องดาอาร์โออย่างดูดันเย็นชา “คุณตัวเจ้านั้ไว้ที่นั่นจนกว่าเราจะสู้ศึกจนมีชัยดีกว่านะ”

เธอครุ่นคิดครู่หนึ่ง จากนั้นจึงส่ายหน้า “หากเขานាំอิก้าพายุมาเข้าพวกกับเราได้ การจู่โจมโดยมิให้ตั้งตัวย่อมประสบผล”

“แล้วถ้ามันทรยศท่าน การโจมตีโดยมิให้ตั้งตัวย่อมเป็นอันจบเห่”

เดนีก้มลงมองนักดาบรับจ้างอีกครั้ง เขายิ้มให้เธอในลักษณะที่ทำให้เธอเกือชินเสียจนต้องเบือนหน้าหนี “เขาไม่ทรยศหรอก”

“ท่านรู้ได้อย่างไร”

เธอชี้ไปที่ก้อนเนื้อดำเกรียมที่พวกมังกรกำลังสวาปามที่ละคำๆอย่าง

กระหายเลือด “ข้าว่านั่นคือหลักฐานแห่งความจริงใจของเขานะ ดาอาริโอ นาฮาริส จงจัดการให้เหล่าอึกาพายุพร้อมจู่โจมยันไคทางด้านหลังเมื่อข้าเริ่มโจมตี ท่านจะกลับไปได้อย่างปลอดภัยหรือไม่”

“หากพวกนั้นหยุดข้าไว้ ข้าจะบอกว่าคุณมาสอดแนมแต่ไม่พบเห็นอะไร” ชายชาวไทรอซลุกขึ้นยืน ค้อมคำนับ แล้วสาวเท้าจากไปอย่างรวดเร็ว

เซอร์จอร์จ มอร์มอนต์ อ้อยอิ่งอยู่ “ฝ่าบาท” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ห้วนเกินควร “นั่นเป็นเรื่องผิดพลาด เราไม่รู้อะไรเกี่ยวกับชายผู้นี้...”

“เรารู้ว่าเขาเป็นนักสู้ที่เก่งกาจ”

“การมคมคายละไมว่า”

“เขาน่าเหล่าอึกาพายุมาเข้าร่วมกับเราได้” และเขาก็มีดวงตาสีฟ้า

“นักดาบรับจ้างทำร้ายคนที่หาความภักดีแน่นอนไม่ได้”

“ความภักดีที่ไหนก็ไม่แน่นอนทั้งนั้นในช่วงเวลาเช่นนี้” เดนิเตียนเขา และข้ายังจะถูกทรยศอีกสองครา ครั้งหนึ่งเพื่อทองคำ และอีกครั้งเพื่อความรัก

“เดเนริส อายุข้ามักกว่าท่านสามเท่า” เซอร์จอร์จว่า “ข้าเห็นมาแล้วว่าพวกจอมปลอมม่นะเป็นยังไง น้อยรายนักที่ควรค่าแก่การไว้น้ำใจเชื่อใจ แล้วดาอาริโอ นาฮาริส ก็ไม่ใช่หนึ่งในนั้น แม้แต่สี่เคราของเขาจะจอมปลอมเลย”

นั่นทำให้เธอมีโทสะขึ้นมา “ส่วนท่านมีเคราที่สุจริตชื่อตรง ท่านต้องการจะบอกข้าแบบนั้นใช่ไหม ท่านคือชายเพียงคนเดียวที่ข้าควรไว้วางใจนี้”

เขาทำหน้าตึง “ข้าไม่ได้พูดอย่างนั้น”

“ท่านพูดอย่างนั้นทุกวัน พยัต ฟรี เป็นคนปล้นปล้อน ซาโรเป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบาย เบลวอสชอบคุยโว อาร์สตันเป็นมือลอบสังหาร...นี่ท่านคิดว่าข้ายังคงเป็นเด็กสาวพรหมจรรย์ที่โชนสักคนที่ฟังไม่ออกหรือไม่ว่ามีอะไรอยู่เบื้องหลังคำพูดพวกนั้น”

“ฝ่าบาท...”

เธอรุกเขาต่อ “ท่านเป็นสหายที่ดีต่อข้ายิ่งกว่าใครที่ข้าเคยรู้จักมา เป็นพี่ชายที่ดีกว่าที่วีเซริสเคยเป็น ท่านเป็นองค์รัชราชินีรายแรกของข้า เป็นผู้บัญชาการกองทัพ เป็นที่ปรึกษาผู้ทรงคุณค่าที่สุด และเป็นมือขวาที่ดีของข้า ข้านับถือเคารพและให้เกียรติท่าน แต่มิได้ปรารถนาในตัวท่าน จอร์จ

มอร์มอนต์ ข้าเหนื่อยหน่ายกับการที่ท่านพยายามผลักดันไสยภุชอื่นๆ ทุกคนในโลกนี้ให้ห่างไกลไปจากตัวข้า เพื่อที่ข้าจะได้ต้องพึ่งพาท่านและท่านเพียงคนเดียวเท่านั้น นั่นไม่เกิดประโยชน์อันใด และก็ไม่ได้ทำให้ข้ารักท่านมากขึ้นเลยด้วย”

มอร์มอนต์หน้าแดงก่ำขึ้นมาเมื่อเธอเริ่ม แต่เมื่อเดนิพูดจบ ใบหน้าของเขาก็หวนกลับมาสีดเผือดอีกครั้ง เขายืนนิ่งงันราวกับหินกระนั้น “หากราชินีของข้ามีบัญชา” เขาเอ่ย ทั้งกระด้างและเย็นชา

เดนินั้นร้อนพอลำหรับคนทั้งสอง “ถูกต้อง” เธอบอก “นางมีบัญชาที่นี้ก็จะไปสั่งการพวกผู้ไร้มลทินเสีย ท่านเซอร์ ท่านมีการศึกต้องสู้รบกำชัยชนะมา”

เมื่อเขาจากไปแล้ว เดนิก็ทิ้งตัวลงบนกองหมอนอิงเคียงข้างพวกมังกร เธอได้ตั้งใจจะพูดจากรุนแรงถึงเพียงนั้นใส่เซอร์จอร์ห์ แต่การที่เขาเอาแต่สงสัยใคร่รู้ ไม่หยุดหย่อนก็ได้ปลุกมังกรของเธอให้ตื่นขึ้นในที่สุด

แล้วเขาจะยกโทษให้ข้า เธอบอกตัวเอง ข้าเป็นนายเหนือหัวเขาที่นี่ เดนิรู้สึกสงสัยขึ้นมาว่าเธอพูดถูกหรือไม่เกี่ยวกับดาอาร์โอ แล้วก็รู้สึกเฉยตายอย่างยิ่งขึ้นมาในหับปล้นนั้น มีร์รี มาซ ดัวร์ ได้กระทำการแน่ใจว่าเธอจะไม่มีวันให้กำเนิดบุตรที่มีชีวิตได้อีก ตระกูลทาร์เกเรียนจะสูญสิ้นลงพร้อมกับข้า นั่นทำให้เธอรู้สึกเศร้าใจ “พวกเจ้าต้องเป็นลูกๆของข้านะ” เธอบอกเหล่ามังกร “ลูกทั้งสามผู้ดั่งนั้นของข้า อาร์สตันบอกว่ามังกรอายุยืนยาวกว่าคน เพราะฉะนั้นพวกเจ้าก็จะมีชีวิตอยู่ต่อไปหลังจากที่ข้าตายไปแล้ว”

โดรคอนเอี้ยวคอมาขบมือเธอเบาๆ ฟันของมันแหลมยิ่งนัก แต่มันก็ไม่เคยทำให้ผิวของเธอฉีกถลอกเลยเมื่อทั้งสองหยอกกันเล่นเช่นนั้น เดนิหัวเราะแล้วพลิกตัวมันไปมาจนมันร้องคำรามพร้อมปายปัดหางราวเส้น ตัวมันยาวขึ้นกว่าเดิมแล้ว เธอเห็น และพรงนี้ก็จะยาวขึ้นอีก เดียวนี้พวกมันโตเร็วแล้ว และพอทั้งหมดเติบโตใหญ่เต็มที่ ข้าก็จะมียักษ์บิน เมื่ออยู่บนหลังมังกร เธอก็จะนำทัพของตัวเองเข้าสู้รบได้ เจกเซนที่เธอทำในแอสตาพอร์ แต่ตอนนี้พวกมังกรยังตัวเล็กเกินกว่าจะแบกรับน้ำหนักของเธอ

ค่ายตกอยู่ในความนิ่งงันเมื่อเวลาเที่ยงคืนมาถึงและผ่านพ้นไป เดนิ

เก็บตัวอยู่ในกระโจมกับสาวใช้ ขณะที่อาร์สตันเคราขาวและเบลอสผู้แข็งแกร่งคอยเฝ้าคุ้มกันอยู่ การรอคอยเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุด การนั่งเฉยๆ อยู่ในกระโจมขณะที่การศึกกำลังอุบัติขึ้นโดยปราศจากเธอทำให้เดนิรู้สึกเหมือนตัวเองกลับไปเป็นเด็กน้อยอีกครั้ง

โม่งยามเคลื่อนคล้อยผ่านไปราวเท่าคัลลาน แม้หลังจากจิตวินวดคลาย กล้ามเนื้อหัวใจให้เต้นแล้ว เธอก็ยังกระสับกระส่ายเกินกว่าจะหลับลงได้อยู่ดี มิสซันเดเสนจะขับลำนากล่อมเธอ เป็นลำน่าแห่งกลุ่มชนผู้รักสันติ แต่เดนิสั่นศีรษะ “ไปตามอาร์สตันมาหาข้าที” เธอบอก

เมื่อชายชราเข้ามาหา เธอกำลังขดตัวอยู่ในผ้าขนสัตว์แล้ว กลิ่นอับๆ ของมันยังคงเตือนให้เธอนึกถึงโครโกอยู่ “ข้านอนไม่หลับยามเมื่อคนของข้ากำลังพลีชีพเพื่อข้า เคราขาว” เธอบอก “ได้โปรดเล่าเรื่องราวที่พี่ชายของข้าให้ข้าฟังอีกเถิด ข้าชอบเรื่องที่ท่านเล่าบนเรือ ที่ว่าเขาตัดสินใจว่าจะต้องเป็นนักรบนะ”

“ฝ่าบาทกรุณานึกที่กล่าวเช่นนั้น”

“วีเชริสบอกว่าพี่ชายของเราชนะการประลองยุทธ์หลายครั้ง”

อาร์สตันค่อมศีรษะขาวอย่างเคารพนบนอบ “เป็นการไม่ควรที่ข้าจะปฏิเสธคำพูดขององค์ชาย...”

“แต่รี” เดนิเอ่ยเสียงเข้ม “บอกข้ามา นี่เป็นคำสั่ง”

“ความอาชญาของเจ้าชายเรการ์มิเป็นที่กังขาใดๆ แต่เขาแทบไม่เข้าร่วมการประลองเลย เขามีเคยขึ้นชอบเพลงดาบอย่างโรเบิร์ต หรืออย่างเจมีแลนนิสเตอร์ มันเป็นแค่สิ่งที่เขาต้องทำ เป็นภารกิจที่โลกนี้มอบให้แก่เขา เขาทำได้ดี เพราะเขาทำทุกอย่างได้ดีอยู่แล้ว ธรรมชาติของเขาคือเช่นนั้น ทว่าเขามีความปรีดาที่ได้ทำเช่นนั้นไม่ ว่ากันว่าเขาโปรดปรานพินมากกว่าหอกทวนยิ่งนัก”

“เขาต้องชนะการประลองยุทธ์ บ้างสิใช้ไหม” เดนิเอ่ย ขณะรู้สึกผิดหวังขึ้นมา

“เมื่อครั้งที่เขายังเยาว์ ฝ่าบาทข้ามาได้ยอดเยี่ยมในการประลองยุทธ์ที่สตอร์มส์เอนด์ เขาเอาชนะลอร์ดสเตฟฟอน บาราเรียน, ลอร์ดเจสัน

มัลลิสเตอร์, อสรพิษแดงแห่งดอร์น และอัศวินลึกลับซึ่งปรากฏว่าเป็นไชมอน
ทอยน์ ผู้นำโจร หัวหน้านักลุ่มพวคนอกกฎหมายแห่งปาราซัน เขายังทำทวน
หักไปสิบสองเล่มในการต่อสู้กับเซอร์อาร์เธอร์ เดย์น ในวันนั้นด้วย”

“แล้วตกลงเขาเป็นผู้ชนะหรือเปล่า”

“เปล่า ฝ่าบาท เกียรติยศนั้นตกเป็นของอัศวินอีกคนหนึ่งในหน่วยราช-
องครักษ์ ผู้ทำให้เจ้าชายเรการ์ตจากหลังม้าในการประลองทวนรอบสุดท้าย”

เดนีไม่อยากจะยินเรื่องราวเรการ์ตจากหลังม้า “แล้วการประลองยุทธ์
ครั้งไหนที่พี่ชายข้าเป็นผู้ชนะ”

“ฝ่าบาท” ชายชราอีกอึก “เขาชนะการประลองยุทธ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
เหนือการประลองทั้งมวล”

“ครั้งไหนล่ะ” เดนีถาม

“การประลองยุทธ์ที่ลอร์ดเวนต์จัดขึ้นที่ฮาร์เรนฮอลข้างทะเลสาบเนตร
ทวยเทพ ในปีแห่งฤดูใบไม้ผลิลง เป็นงานที่ยิ่งใหญ่มาก นอกจากการประลอง
ทวนบนหลังม้าแล้ว ยังมีการต่อสู้ตะลุมบอนแบบดั้งเดิมระหว่างอัศวิน
เจ็ดกลุ่ม แล้วยังมีการแข่งยิงธนู ขว้างขวาน แข่งม้า การประลองของนักขับ
ลำนํ้า การแสดงนักละครใบ้ แล้วยังงานเลี้ยงรื่นเริงต่างๆ อีกมากมาย
ลอร์ดเวนต์นั้นตั้งใจป้ำและร่ำรวย เงินรางวัลก่อนงามที่เขาประกาศจะมอบให้
ได้ดึงดูดผู้เข้าแข่งขันมาหลายร้อยคน แม้แต่บิดาของท่านผู้เป็นพระราชาก็ยังไป
ฮาร์เรนฮอล ทั้งๆที่เขาไม่เคยออกจากป้อมแดงมานานหลายปี บรรดาลอร์ด
ผู้เก่งกาจที่สุดและผู้ชนะที่แข็งแกร่งที่สุดในเจ็ดราชอาณาจักรต่างเข้าร่วมการ
ประลองยุทธ์ครั้งนั้น และเจ้าชายแห่งดรากอ้นส์โตนก็เอาชนะคนพวกนั้นทั้งหมด”

“แต่นั้นคือการประลองยุทธ์ที่เขามอบตำแหน่งราชินีแห่งความรักและ
ความงามให้แก่ลิอานนา สตาร์ค นี่!” เดนีเอ่ย “เจ้าหญิงเอเลีย ชายาของ
เขาเองก็อยู่ที่นั่น แต่พี่ชายข้ากลับมอบมงกุฎให้เด็กสาวสตาร์คคนนั้น แล้ว
หลังจากนั้นยังขโมยตัวนางไปจากคู่หมั้นอีก เขาทำแบบนั้นได้ยังไงกัน หญิง
ชาวดอร์นปฏิบัติต่อพี่ข้าเลวร้ายมากนักรึ”

“คนอย่างข้าคงมีอาจบอกได้ว่าในใจของพี่ชายท่านมีสิ่งใดอยู่ ฝ่าบาท
เจ้าหญิงเอเลียเป็นสตรีผู้มีความงามสง่าดีพร้อม ทว่าสุขภาพนางก็เปราะบางนักรึ”

เดนิตึงหนังสือโทรรอบป่าให้กระซิบเข้า “วิเชริสเคยบอกว่าเป็นความผิดของข้าที่เกิดมาซ้ำไป” ตอนนั้นเธอเถียงกลับอย่างเผ็ดร้อน เธอจำได้ว่าตัวเองถึงขั้นบอกวิเชริสไปว่าเป็นความผิดของเขาต่างหากที่ไม่เกิดมาเป็นผู้หญิง แล้วเขาก็ตอบทีเธออย่างทารุณที่พูดจาอวดดีเช่นนั้น “เขาบอกว่าถ้าหากข้าเกิดให้ถูกเวลากว่านี้ เราก็คงต้องแต่งงานกับข้าแทนที่จะแต่งงานกับเอเลีย แล้วเหตุการณ์ทั้งหมดก็คงต่างไปจากนี้ หากเราก็คงมีความสุขกับภรรยาของตน เขาก็จะไม่ต้องการเด็กสาวสตรีคนนั้นเลย”

“อาจเป็นเช่นนั้น ฝ่าบาท” เคราชาวนิ่งเงียบไปชั่วครู่ “แต่ข้าไม่แน่ใจว่าเราก็คงมีความสุขได้”

“ท่านพูดอย่างกับเขาเป็นคนอารมณ์ร้ายเสียเหลือเกิน” เดนิแย้ง

“มิใช่อารมณ์ร้ายหรอก เปล่าเลย แต่...เจ้าชายเราก็คงมีความสุขคร่ำเอย่ไรบางอย่างติดตัว เป็นความรู้สึกของ...” ชายชราอีกอีกขึ้นมามาก

“พูดมาเถิด” เธอกระตุ้น “ความรู้สึกของ...”

“...หายนะ เขาเกิดมาพร้อมความทุกข์ระทม ราชีนีของข้า เงามืดนั้นปกคลุมเขาอยู่ตลอดเวลาที่เขาใช้ชีวิตอยู่”

วิเชริสเคยพูดถึงตอนที่เราก็คงเถิดกำเนิดขึ้นมาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น บางทีเรื่องราวนั้นคงทำให้เขาเศร้าใจเกินไป “เงาแห่งซมเมอร์ฮอลล์หรือมิใช่ที่คอยตามหลอกหลอนเขา”

“ใช่แล้ว แต่กระนั้นซมเมอร์ฮอลล์ก็เป็นสถานที่ที่เจ้าชายรักที่สุด เขาไปทีนั้นเป็นครั้งคราว โดยมีเพียงพินของเขาเป็นสหายคู่กาย แม้แต่อัศวินในหน่วยราชองครักษ์ก็ได้ติดตามไปด้วย เขาชอบนอนในห้องโรงปรักหักพังใต้ดวงจันทร์และเหล่าดารา แล้วเมื่อใดก็ตามที่เขาเดินทางกลับมาเขาก็จะนำลำนาบทหนึ่งกลับมาด้วยเสมอ เมื่อเราได้ฟังเจ้าชายเล่นพินสูงด้วยสายที่ทำจากเงิน และฟังเขาขับขานลำน่าเกี่ยวกับยามสนธยา หยาดน้ำตา และความตายแห่งบรรดาราชน เราก็คงได้ที่จะรู้สึกว่าเขาขับขานถึงตัวเองและบุคคลที่เขารัก”

“แล้วผู้ช่วงชิงล่ะ เขาบรรเลงบทลำน่าอันเศร้าสร้อยถึงด้วยไหม”

อาร์สตันหัวเราะหึๆ “โรเบิร์ตนะรี โรเบิร์ตโปรดปรานบทลำน่าที่ฟังแล้วทำให้เขาหัวเราะ ยิ่งลามกเท่าไรยิ่งดี เขาขับลำน่าเฉพาะตอนเมาเท่านั้น

ซึ่งก็มักจะเป็นประเภท ‘เหล่าเอลหนึ่งถึงไม้’ หรือ ‘ถึงเหล่าห้าสิบสี่ใบ’ หรือ ‘ไม่กี่เจ้าหมีกับหญิงงาม’ โรเบิร์ตจะเป็นคน...”

พวกมังกรของเขยยกหัวขึ้นร้องคำรามโดยพร้อมเพรียงกัน

“มา!” เดนีลูกพรอดขึ้นยืน มือกุมหนังสือโตไว้นั้น ณ ด้านนอก เธอได้ยินเสียงเบลวอสผู้แข็งแกร่งแผดเสียงขึ้นมา จากนั้นก็มีเสียงของคนอื่นๆ และเสียงฝีเท้าจำนวนมากตามมา “โอรีรี ไปดูที่ชื่อว่าใคร...”

ผ้าปิดปากกระโจมถูกดันเปิดออก แล้วเซอร์จอร์ห์ มอร์มอนต์ ก็ก้าวเข้ามา เขาตัวเกรอะฝุ่นและเปื้อนเลือดที่สาตกกระเซ็น แต่นอกนั้นก็มิได้รับบาดเจ็บอันใดจากการรบ อัศวินพลัดถิ่นคุกเข่าข้างหนึ่งลงตรงหน้าเดนี และพูดว่า “ฝ่าบาท ข้านำชัยชนะมาให้ พวกอิก้าพายุแปรพักตร์ พวกทาสแตกฮือ ส่วนพวกลูกชายรองก็เมามายเกินกว่าจะต่อสู้อย่างไร เป็นไปตามที่ท่านว่าไว้ มีคนตายไปสองร้อย เป็นพวกยันโคเสียส่วนใหญ่ ทาสของพวกนั้นทิ้งหอกขว้างหนี ส่วนพวกนักดาบรับจ้างก็ยอมแพ้ เราจับเชลยได้หลายพันคน”

“ฝ่ายเราสูญเสียไปเท่าไร?”

“สิบสองคน ไม่เกินนั้น”

เมื่อนั้นเองที่เธอยอมคลี้อยออกมา “ลูกขึ้นเถิด หมิผู้เก่งกาจอาจหาญของข้า ท่านจับกราชตันได้ไหม หรือเจ้าบุตรนอกสมรสแห่งไททันนั้นล่ะ?”

“กราชตันไปหาพวกยันโคเพื่อนำเงื่อนโซ่ของท่านไปเสนอ” เซอร์จอร์ห์ ลูกขึ้นยืน “ส่วนเมไรหนีหายไปทันทีที่มันรู้ว่าพวกอิก้าพายุแปรพักตร์ ข้าส่งคนไปตามล่าตัวมันแล้ว มันไม่น่าจะหนีรอดจากเราไปได้ไหน”

“ดีมาก” เดนีว่า “ไม่ว่าจะเป็นนักดาบรับจ้างหรือทาส จงไว้ชีวิตพวกเขาทุกคนที่สาบานว่าจะจงรักภักดีต่อข้า หากมีพวกลูกชายรองจำนวนมากพอมาเข้าร่วมกับเรา ก็คงปล่อยให้กลุ่มนี้คงอยู่ต่อไป”

วันรุ่งขึ้น พวกเธอเดินทางสามโยชน์สุดท้ายไปถึงยันโค ตัวเมืองนั้นสร้างด้วยอิฐสีเหลืองแทนที่จะเป็นสีแดง แต่นอกเหนือจากนั้นแล้ว มันก็ไม่ต่างอะไรจากแอสตาพอร์เลย มีกำแพงเมืองหักพังเจกเช่นเดียวกัน มีพีระมิดขึ้นบันไดโล่งขึ้นไป รวมถึงฮาร์ปีขนาดใหญ่เหนือประตูเมือง กำแพงและเหล่าคอกหอยเนื่องแน่นไปด้วยพลหน้าไม้และพลยิงกระสุน เซอร์จอร์ห์และหนอนทา

จัดคนของเธอเข้าทำหน้าที่ ส่วนไอร์รี่กับจิกวีก็ตั้งกระโจมให้เธอ แล้วเดนี่ก็นั่งลงรอ

ในเช้าวันที่สาม ประตุมืองจึงเปิดออก แล้วพวกทาสก็เริ่มเดินเรียงแถวไหลออกมา เดนี่ขึ้นขี่ม้าสีเงินของเธอเพื่อทักทายคนเหล่านั้น ขณะที่พวกทาสเดินผ่าน มิสซันเดตัวน้อยก็บอกพวกนั้นว่าพวกเขาเป็นอิสระได้ก็เพราะเดเนริสธิดาวายุผู้ไม่ไหม้ไฟ ราชนิแห่งเจ็ดราชอาณาจักรในเวสเทออส และมาตาแห่งมังกร

“มายซา!” ชายผิวสีน้ำตาลคนหนึ่งตะโกนมาหาเธอ เขาแบกเด็กหญิงตัวจ้อยคนหนึ่งไว้บนบ่า แกก้างกริตร้องคำคำเดียวกันนั้นด้วยเสียงแหลมเล็ก “มายซา! มายซา!”

เดนี่มองไปยังมิสซันเด “พวกเขาตะโกนว่าอะไร”

“ภาษาของชาวกิส ภาษาโบราณโดยแท้ แปลว่า ‘มารดา’”

เดนี่รู้สึกวาบหววในอก *ข้าจะไม่มันให้กำเนิดบุตรที่มีชีวิต* เธอนึกขึ้นได้มือของเธอสั่นเทาขณะยกมันขึ้นมา เธอคงจะยิ้มออกมากระมัง เธอต้องยิ้มแน่ๆ เพราะชายคนนั้นก็ยิ้มกว้างและตะโกนอีกครั้ง แล้วคนอื่นๆ ก็ส่งเสียงร้องตาม “มายซา!” พวกเขากร้อง “มายซา! มายซา!” ทั้งหมดต่างส่งยิ้มให้เธอ เอื้อมมือมาหาเธอ และคุกเข่าลงตรงหน้าเธอ “เมลา” บ้างก็เรียกเธอเช่นนั้น ขณะที่คนอื่นๆ ตะโกนว่า “เอลัลลา” หรือ “คาเธอี” หรือ “ทาโท” แต่ไม่ว่านั้นจะเป็นภาษาอะไร ต่างก็ล้วนมีความหมายเดียวกันหมด *มารดา พวกเขาเรียกข้าว่ามารดา*

เสียงร้องเรียกดังขึ้นและแผ่ขยายเป็นวงกว้าง มันแผ่ขยายดังคลื่นเสียงจนางม้าของเธอตื่นตกใจ มันก้าวถอยหลัง สายหัว และสะบัดหางสีเทาเงินไปมาเสียงนั้นดังขึ้นๆ จนกระทั่งกำแพงสีเหลืองแห่งยันโคดูจะสั่นสะเทือน เหล่าทาสยังคงไหลหลั่งออกมาจากประตูเมืองอีกเรื่อยๆ ในทุกชั่วขณะ และเมื่อออกมาพวกนั้นก็ร่วมกู่ร้องเรียกด้วยเช่นกัน บัดนี้พวกเขากำลังวิ่งตรงมาหาเธอต่างเบียดเสียดผลักดันกันจนลืมนึกมา ด้วยปรารถนาอยากสัมผัสมือเธอ ลูบแพขนบนลำคอนางม้า และจูบเท้าของเธอ พวกนักรบโลหิตผู้น่าสงสารมีโอกาันทาสเหล่านั้นไว้ได้หมด แม้แต่เบลวอสผู้แข็งแกร่งก็ยังส่งเสียงอื้มอ๋ม

และร้องครางอย่างตลกใจ

เซอร์จอร์จเร่งให้เธอจากไปเสีย ทว่าเดี๋ยวนี้จดจำความฝันที่เธอมียามอยู่ใน
คฤหาสน์แห่งผู้ไม่ตายได้ “พวกเขาจะไม่ทำร้ายข้าหรือ” เธอบอกเขา “คน
พวกนี้คือลูกๆของข้านะ จอร์จ” เธอหัวเราะออกมา ใช้สันเท้ากระทุ้งม้า
แล้วขี่ไปหาคนเหล่านั้น กระดิ่งในเรือนผมของเธอส่งเสียงแห่งชัยชนะอันหวานหู
เธอให้ม้าวิ่งเหยาะๆ จากนั้นก็เร่งความเร็วควบทะยานไป เปียผมของเธอปลิว
ตามหลัง พวกทาสที่ได้รับการปลดปล่อยแหวกทางตรงหน้าให้เธอ “มารดา”
เสียงนั้นเปล่งออกมาจากลำคออันร่ำรวย นั้บพัน นั้บหมิ่น “มารดา” พวกเขา
เรียกขาน นิ้วมือระสัมผัสท่อนขาของเธอยามเมื่อเธอควมม้าผ่านไป “มารดา
มารดา มารดา!”